

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Wed sliben blifver Jernet klar

Citation: Bording, Anders: "Wed sliben blifver Jernet klar", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 333.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-workid137055/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

XVII Digte af tvivlsom ægthed

333

En Enckes Nafn for snart jeg fik. Ieg miste den/ Jeg kunde Ret tryggelig/ i huor det gik/ Til lide allen stunde.	Roe/ Lyst oc Leeg til Suk omskift/ Oc jeg gaar tyst oc ene. Ah! ædle BRAHE/ huad varst du Ljfsalig her i Ljfve!
Udbaaren oc i Jorden need Er lagt min Velstands Ærc. Paa Jorden Jeg mig intet veed/ Til Bedring nu kand være.	Hvad varst du from! Jeg meere nu Let kand for Graad cy skrifte. Ey andet skal udi min Hu End du til Døden bliive.
Begrædelig er all min Drift: Raad/ Hielp oc Trost er henne;	B. T.

209.

[Under Manderup Brahes portræt, i Birgitte Trolles navn. 1666.]

1 Min ædle Brahe, wel kand dig En konstig haand afmale, Men ingen kand saa rettelig Om dine Dyder tale,	Som Jeg: ach ja, din driftt oc Færd War Ærlig uden Lyde: Gud bedre mig, Jeg war ey wærd Dig lenger her at nyde.
------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

210.

Nogle Emblemater
giort af her Laus Bording.

[142r]

1. Wed siben blifver Jernet klar,
wed Afve børn forfremmis
ved kaarsset som en from wdstaar
forbædris hand og temmis.

2. Hvor lenge vi end lefve maa
vor lefnits lob dog wendis
ved døden did vi daglig gaa
ved døden tiden endis.

3. Hvad høyest er maa nederst staa
hvaad nederst er ophøytes
Naturen og gud vexle saa
vi billig dermed nøyes.

4. Med kiernen skallen følge maa
Det unde med det gode
hos lekken som vil med dig staa
Du kaarsset maa formode.

[142v]

5.

Slet intted skeer af hendelse
Guds forsiun alting lafuer
Af slumppe lykke ey kand skee
hvað herren self vil hafve.

6.

Naturen hafver størst Atraa
til saadant som kand skade
[143r] Det gode ganske faa forstaa,
at söge sig til baade.

7.

Vel slumper lækken fra ok til
ok mange self den spilde
Gud Raader den, dog verden vil
sig saadant ey indbilde.

8.

Den blifver vis som vil med flid
med vise sig raadforre
Anledning slig med dag og tid
en taabe vis kand giørre.

9.

For andris gavn saa meget skeer
Ja ofte til vor skade
[143v] Den gamle planter thi hand seer
til ungdoms gavn ok baade.

10.

Naar lidet stort ia tungt och læt
ved skilsmis vel betrægtis
hvað gefvist er da kiendis Rætt
ved deeling skal det agtis.

11.

J skaallen liger vngen huldt
med tiden den udforis
saa liger meget skult och dult
Ey alle ting kungiorris.

12.

Skal lykken dig til hande gaa
da snilhed vel behøfvis
ia konsten dertil drifvis maa
ok ofte litig øfvis.

13.

Af himlen drypper draaber ned
paa draabe, draabe flyder
saa smykis dyd med dydighed
naar dyder følger dyder.

14.

Hvo egen visdoms mening faar
En daare maa hand hede
som Aben hand til speilet gaar
ok kysser det af ghede.

14.

Den findis ey den glantz saa klar
som skyggen io medfølger
Dyd oksaa misgunst hos sig har
som undskab sin ey dølger.

15.

Som Stiernens lius den Ringere
mod sollens glantz maa blegne
En Jordklump mod sin skabere
saa Ringe er at regne.

14.

Vi flyttis frem ok settis hen
paa tidens falske trappe[r]
Vi stige op saa ned igen
til døden os hen snapper.

16.

Den raske tid som flyver hen
kand ingen igen henrite
giort gierning vendis ey igen
forgæfvis vi det ventte.

XVII Digte af tvivlsom ægthed

335

19.

Den Element som suagist er
for sterkkerc maa vige
den Arme saa maa bukke her
for stolte och for Rige.

20.

Guld bædre er dog mynted tyndt
En storre kaaber daller
saa agtis dyd al værd och fynd
sv) mod udyd som mest praller.

21.

Den højest er i stand ok kald
for nedfald Reed maa værre
de Onde Englers dybe fald
de stolte sligt kand lære.

22.

Dend blinde som vil Eene gaa
maa falde snart och stødis

hvo venners raad vil slet forsmaa
Hand snubler læt ok ødis,

[146r]

23.
En deilig Rosc lugter sød
dog feiler den ey pige
saa haffver locken daglig stød
det Onde vil ey vige.

24.

Jt dragei sver her legis frem
et ploujern der hos vises
en enist hammer gjorde dem
for bega smeden prises.

25.

Jeg nøyes nok med guds behag
min skebne maa hand Raade
til hannem setter ieg min sag
Hand alting gjør til maade.

[146v]

211.

Till *Auroram* ud giffven at hun ej for smart oprinder.

[314v]

1.

Holt dig stille Røde Morgen
Nogen stund och ver forborgen
Med din himmels Klare Skin
At sig *Phœbus* som dig følger
Och aff haffssens salte bølger
Lenter i sin gang och trin.

Sig *Aurora* huad hun schader
At du saadan Jiler – lader
Din liffarffvit glantz her hvid
Hvi du dig saa wit udstrecher
Och dend gandsche Jord op vecher
Før det er sædvanlig tiid.

[335r]

2.

Medens Jeg endnu min tunge
Røre kand och engang siunge
For min schiønne pigis dør
Om dend Elschous heede smerte
Som mig tuinger sind och hierte
hun sig end forbarme tør.

Weed dend gamle *Tithon* iche
Sig saa venlig nu at schiche
Med sin lefften som hand bør
Ved hand sig ej mild at foje
Och med Elschen dig fornøje
Er hand dig for kold och tør.